

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: **DIMITRIE ALEXANDRESCU**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: **ION N. CESADESCU**REDACTOR-PROPRIETAR: **I. S. CODREANU****ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei

6 luni . . . . . 20 "

3 luni . . . . . 10 "

Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, **CALEA RAHOVEI—5**
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Studiu asupra privilegiilor, de d-l D. Alexandrescu.

JURISPRUDENȚĂ : Curtea de Casație, s. II: *Procurorul Trib. Buzău cu D. și Puiu* Josef.Curtea de apel București, s. II: *Primul-procuror al Trib. Ufoc, Epitropia și Administrația ascendenților Nifon Mitropolitul cu Ion Rosescu, cu o Adnotațiune de d-l D. N. Comsa;*Trib. Drochia: *Dacă în afacerile venite în apel dela judecatorie există drept de apel?***Studiu asupra privilegiilor**— *Privilegiile generale asupra mobililor* —4° *Salariile oamenilor de serviciu, calfelor și lucrătorilor.*

În No. 42 al *Curierului Judiciar*, ne-am ocupat despre privilegiul care garantează cheltuielile ultimei boli a debitorului. În studiul de față ne vom ocupa despre privilegiul general asupra mobililor, care garantează salariile oamenilor de serviciu, ale calfelor și lucrătorilor.

Art. 1729, 4° declară privilegiate asupra generalității mobililor: salariul oamenilor de serviciu, calfelor de prăvălie și lucrătorilor cu ziua.

Motivul acestui privilegiu, necunoscut la Romani, unde răbia înlocuia domesticitatea de astăzi ¹⁾, este că persoanele cărora el le este acordat nu au, în genere, alte mijloace de existență decât salariul lor. Apoi, acest privilegiu nu poate să jignească dreptul celorlalți creditori, pentrucă, în genere, salariile de care este vorba în specie sunt mici.

Prima categorie de persoane cărora textul de mai sus le conferă un privilegiu, cuprinde mai întâi *oamenii de serviciu*, sau servitorii propriu ziși, adică acei cari, pentru o plată (simbrie) își pun serviciile lor la dispoziția unei persoane sau unui stabiliment, fie în orașe sau la țară, cu ziua,

cu săptămâna, cu luna, cu anul, etc. (L. pentru servitorii din 16 Iunie 1892).

Apoi, în această categorie intră necontestat argații, ficerii boerești, pristavii, chelarii, isprăvniciei de moșii ²⁾, păzitorii de recolte, păstorii sau ciobanii, etc.

Secretarii, scriitorii, grămăticii, bibliotecarii, institutorii, guvernorii, etc., nu intră în categoria servitorilor, și deci, nu sunt privilegiați ³⁾.

Nu intră, de asemenea, în categoria oamenilor de serviciu, artiștii dramatici, muzicanții orchestrei teatrelor ⁴⁾, nici corectorii tipografilor ⁵⁾.

A doua categorie de persoane care au privilegiul statornic de art. 1729, 4° sunt: calfele de prăvălii sau magazii, adică acei cari lucrează în

¹⁾ «Considerând, zice Curtea din București, că apelantul pretinde că prin expresiunea «oameni de serviciu» legea a înțeles numai pe servitorii, nu însă și pe isprăvniciei de moșii, cari nu sunt slugi în înțelesul propriu al cuvântului, ci o specie de intendenți; considerând că înțelesul termenilor «oameni de serviciu» nu este determinat în mod precis de lege, și că el poate fi aplicat la toți acei cari-și angajează munca pe preț fix și cari, într-un mod sau altul, se pun sub autoritatea mai mult sau mai puțin absolută a stăpânului lor; că, în vechiul drept francez, acest privilegiu era exclusiv acordat numai servitorilor, și pentru acest sfârșit expresiunea «slugă» era consacrată; că redactorii codului fr. substituindu acestei expresii pe aceea de «oamenii de serviciu», care a trecut și în codul nostru, trebuie să conchidem că s'a înțeles a se acordă această favoare a privilegiului la toți acei cari se găsește într-o condiție egală de saracini și de dependenți către stăpânul lor». *Dreptul* din 1885, No. 25, p. 197, col. 1°. Cpr. Beudant, *Synthes personnelles et réelles*, I, 375. «Expresiuinea *oamenii de serviciu* este vagă, zice acest autor; prin ea trebuie să înțelegem toate persoanele atașate serviciului altuia, atât în orașe cât și la țară, toți acei cari-și închiriază serviciile lor cu anul, cu luna, etc.».

²⁾ Baudry et Loynes, *op. cit.*, I, 335, p. 333; Valette, *op. cit.*, 33, p. 371; Guillaouard, *Idem*, I, 226; Aubry et Rau, III, § 260, p. 216 (ed. 5-lea).—Vezi însă Troplong, *Privil. et hypothèques*, I, 142; Colmet de Santerre, IX, 18 bis, I.

³⁾ Cpr. André, *Tr. pratique du régime hypothécaire*, 154; Planjol, II, 2566; Trib. și C. Rouen, D. P. 1909, 2, 271 (în privința artiștilor dramatici); *Idem*, C. Aix, Sirey, 62, 229.—*Contra*: C. Montpellier, Sirey, 62, 2, 270.

⁴⁾ André, *op. și loco cit.*; C. Pau, Sirey, 66, 2, 289; D. P. 67, 2, 150, etc.

¹⁾ Codul Calimach admite, din contra, privilegiul nămitelor slugi pentru simbria lor, pe trei ani (art. 1995).

prăvălii sau vând marfa: contabilii, scriitorii, casierii, etc.⁶⁾

În fine, legea conferă un privilegiu lucrătorilor cu ziua (cuvintele cu ziua lipsesc din textul belgian, și sunt adăoase de legiuitorul nostru).

Salariul servitorilor, și numai acest salariu, nu însă și altă creanță ce servitorul ar avea contra stăpânului său, este privilegiat pentru un an trecut și restul datoriei (din anul curent⁷⁾; acel al calfor este privilegiat pe șase luni, iar acel al lucrătorilor cu ziua, pentru o lună.

Termenile de mai sus au fost calculate după modul obișnuit de plată al acestor creditori. În adevăr, unii servitori sunt tocmiți cu anul; calfele se plătesc în genere la fiecare trimestru sau semestru, iar lucrătorii, în fiecare săptămână sau cel târziu la 15 zile.

În Belgia, aceste epoci sunt acele care preced moartea, desesizarea sau urmărirea mobilelor debitorului⁸⁾.

Trebue să observăm că, după art. 1904 § ultim C. civ., acțiunea servitorilor, care se tocmesc cu anul, se prescrie, în cât privește simbria lor, printr'un an. Dacă stăpânul va invoca această prescripție scurtă, servitorul va putea deferi juraământul decizor stăpânului în privința plății salariului său. Știm, în adevăr, că la aceasta nu se opune art. 1472, după care patronul se crede pe cuvânt pentru câtămea salariului și pentru plata acestui salariu pe anul expirat și pentru aceturile date pe anul eurgător⁹⁾.

D. ALEXANDRESCO

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 18 Ianuarie 1910

Președenția d-lui N. MANDREA, președinte

Procurorul Tribunalului Buzău cu D. și Păuna Iosef

Comunicarea actelor de procedură — Proces-verbal constatator de predarea unei citațiuni și a unei hotărâri, făcut în asistența a doi martori cari sunt consilierii comunali. — Validitatea procesului-verbal. — (Art. 68 din legea judecătorilor de ocoale).

⁶⁾ În materie de faliment, art. 783. 1° din codul comercial dispune, în această privință, următoarele: «Salariul datorit lucrătorilor întrebuințați de-a dreptul de către falit, în timpul lunii care a precedat declarația falimentului, se va admite între creanțele privilegiate, în același rang ca privilegiul stabilit în art. 1729 din codul civil, pentru salariile datorite oamenilor de serviciu».

«Salariul datorit băcților din prăvălie și comișilor, pentru cele șase luni care au precedat declararea falimentului, se va admite cu același rang».

⁷⁾ Acești ani se numără din ziua intrării în serviciu. Plannol, II, 2564. — Curtea din București zice că este vorba, în specie, de anul decesului sau deconfiturii stăpânului. *Dreptul* din 1885, No. 25, p. 197.

⁸⁾ Martou, *op. cit.* II, 375, p. 77.

⁹⁾ Vezi tonr. IX al Coment. noastre, p. 269 urm.

După art. 68 din legea judecătorilor de ocoale, procesul-verbal ce se întocmește de secretarul comunal, de jandarmi sau de factorul postal însărcinat cu înmânarea actului de chemare, în caz când partea nu voește sau nu poate să semneze, va trebui să fie făcut în asistența a doi martori, cari să nu fie în serviciul poliției sau primăriei respective; că, prin persoane în serviciul primăriei, au a se înțelege funcționarii proprii ziși ce sunt retribuți de primărie, iar nu și consilierii, comunali, cari fiind aleși, nu sunt funcționari.

Prin urmare, un proces-verbal constatator de înmânarea unui act de chemare, făcut în asistența a doi martori cari sunt consilierii comunali, este valabil.

Decizia 196/910. — Casată, în urma recursului făcut de Procurorul Trib. Buzău, sentința No. 3169/909 a Trib. Buzău, dată în procesul cu D. și Păuna Iosef.

Curtea,

Ascultând pe d-l Procuror St. Stătescu,

Deliberând,

Asup'a motului de casare:

«Trib. admițând apelul inculpatului și în consecință și contestația sa a violat dispozițiunile art. 68 leg. jud. de ocoale, pentru că procesul-verbal de comunicare copieii după cartea de judecată și predată inculpatului a fost semnat de 2 martori cari sunt consilierii comunali, așa că Trib. rău a admis motivul, întrucaț art. 65 din legea jud. ocoale arată că numai funcționarii nu pot fi martori; ori consilierii comunali nefiind retribuți de comună, ei nu pot face parte din funcționari, comunali»

Având în vedere că părții Dumitru Iosef și Păuna D. Iosef au făcut contestațiunea contra mandatului de arestare emis în executarea cărții de judecată No. 291 din 908 a Judecătoriei de ocol Gura Nișcov;

Că tribunalul, judecând în apel, a admis contestațiunea intimațiilor pe motiv că atât procesele-verbale de înmânarea citațiilor, precum și acele de înmânarea copieii după cartea de judecată sunt semnate de doi martori asistenți cari sunt consilierii comunali, ceia ce oprește art. 68 din legea Judecătorilor de pace;

Având în vedere dispozițiunile art. 68 din legea Judecătorilor, după care, procesul-verbal ce se va întocmi de secretarul comunal, de jandarmul sau de factorul postal, însărcinat cu înmânarea actului de chemare, în caz când partea nu voește sau nu poate să semneze va trebui să fie făcut în asistența a doi martori cari să nu fie în serviciul poliției sau primăriei respective;

Considerând că prin persoane în serviciul primăriei au a se înțelege funcționarii proprii ziși ce sunt retribuți de primărie, iar nu consilierii comunali care fiind aleși nu sunt remunerați și nu sunt funcționari; Că, dar, înmânarea citației și a copieii au fost făcute în conformitate cu dispozițiunile art. 68 din legea judecătorilor, astfel că motivul de casare este întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, de acord cu d-l Procuror, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, S. II

Audiența dela 9 Aprilie 1910

Președenția d-lui I. E. DOBRESCU, președinte

Primul-procuror al Trib. Ilfov, Epitropia și Administrația așezămintelor Nișon Mitropolitul cu Ion Rozescu

Decizia corecțională No. 299

Abuz de încredere. — Elementele acestui delict. — Gestionar. — Schimbarea unor bonuri cu altele de aceeași natură și valoare. — Dacă acest singur fapt, poate constitui delictul de abuz de încredere. — (Art. 322 și 323 din Codul penal).

1. Nu se poate prelinde că un gestionar a speculat efectele încredințate lui, în profitul său personal, întemeindu-se numai pe împrejurarea că în fondul încredințat lui se găsesc efecte la purtător de aceeași natură și valoare, însă cu numere deosebite, mai cu seamă când se justifică de gestionar și cauza schimbării bonurilor.

2. Nu se poate prelinde că un gestionar ar fi administrat cu rea credință averea încredințată lui și ar fi posibil de art. 330 c. p. fiindcă n'ar fi făcut venit al casei oarecari mici sume, atunci când se constată că n'a pus în debitul casei sume mai mari, așa că în realitate are un excedent în favoarea lui.

3. Nu poate fi abuz de încredere și loc la aplicarea art. 322 și 323 c. p. atunci când casierul casei de pensuni al Epitropiei Seminarului Nifon, depune averea acestei case pe numele și contul ei în credință de această avere este a acelei case, iar nu cu intenția de a deturna fondul.

4. Din art. 1, 2 și 7, din Regulamentul casei de pensuni de pe lângă Așezămintele Nifon Mitropolitul, rezultă că această casă nu poate fi privită decât ca un organ al Epitropiei, iar nu ca o instituție a parte de sine stătătoare, că Epitropia e în drept să o desființeze. Ea are calitatea să ceară dela casier predarea socotelilor și fondul casei de pensuni.

Cu toate acestea nu e culpabil de abuz de încredere casierul care a depus fondul casei la dispoziția ei, fiindcă prin aceasta chiar a făcut depunerea pentru Epitropia, al cărui organ este casa de pensuni. Epitropia nu poate justifica refuzul ei de a primi recepția și fondul casei de pensuni, dând descărcarea convenită casierului în cazul când casa ar fi fost găsită în regulă, fiindcă în condiții normale, trebuie ca atunci când se cere predarea fondurilor să se primească și socotelile și să se dea descărcare dacă e loc. Iar pretenția Epitropiei care era de a se schimba pe numele și recipisa casei de Depuneri, făcută pe numele casei de pensuni, este nejustificată față de cele arătate mai sus.

Curtea,

Asupra apelurilor făcute regulat și în termen de către d-l prim-procuror al Tribunalului Ilfov și de către Epitropia și Administrația Așezămintelor Nifon Mitropolitul ca parte civilă, în contra sentinței corecționale cu No. 1578/909 a Tribunalului Ilfov secția II, prin care se achită inculpatul Ion Rozescu, Epitrop și Administrator al așezămintelor menționate mai sus de delictele de abuz de încredere și rea administrație pentru care a fost dat judecătorești prin ordonanța d-lui jude inculpatul cab 2 Ilfov cu No. 38/909 în baza art. 322, 323 și 330 c. p. combinate cu art. 40 același cod.

Având în vedere concluziunile d-lui procuror, susținerile părții civile și ale inculpatului, actele de instrucțiune urmate în cauză și depozițiile martorilor audiați.

Având în vedere că faptele ce se înpută inculpatului Ion Rozescu și pentru care a fost dat judecătorești prin ordonanța menționată mai sus sunt următoarele:

1. Că a administrat cu rea credință făcând malversațiuni în mărirea fondului casei de pensuni de pe lângă așezămintele «Nifon Mitropolitul» al cărui depositar era în calitate de președinte și casier al acestei case, fapt prevăzut și penal de art. 330 c. p., și

2. Că, în calitatea arătată, a sustras actele și fondul casei de pensuni și cu rea credință refuză a restitui Epitropiei Așezămintelor «Nifon Mitropolitul» recipisa casei de Depuneri și consemnațiunile No. 6247/908 sub care a depus suma de 133600 lei efecte cari constituie fondul sumei zisei case, fapt prevăzut și penal de art. 322 și 323 din c. p.;

Având în vedere că, cu privire la primul fapt, atât prin ordonanța d-lui judecător de instrucțiune menționată mai sus, cât și prin concluziunile d-lui procuror și susținerile părții civile se aduce în contra lui Rozescu următoarele înviniri, întemeiate pe cele 4 rapoarte de expertiză aflate la dosar și depuse de expertul contabil C. Hurmuzache numit de judecătorul de instrucțiune pentru constatarea gestiunii bănești a lui Rozescu, și anume:

1) Că a sustras din fondul casei de pensuni efecte în valoare de 40000 lei pe care le-a speculat în foloșul său personal înlocuindu-le mai târziu cu alte efecte de aceeași valoare, cauzând prin aceasta fondului casei de pensuni un prejudiciu real, dar al cărui quantum nu poate fi precizat; și 2) Că nu a făcut venit casei toate sumele încasate de dânsul ca casier, sume pe care și le-a apropiat și care toate ar fi însumând cifra de 3366 lei și 32 bani;

În ce privește prima învinuire:

Având în vedere că expertul socotitor prin cel de al doilea raport al său aflat la dosar, găsește că Rozescu a speculat în profitul său personal cei 40000 lei efecte menționate mai sus, întemeindu-se pentru aceasta pe constatarea făcută de dânsul că nu se mai găsește aceleași numere de bonuri care existau la început în casă:

Considerând însă că această simplă împrejurare a schimbării unor bonuri cu altele de aceeași natură și valoare, schimbare pe care Rozescu o justifică prin aceea că uneori da bonuri cu împrumut profesorilor, iar alte ori le schimbă pentru a avea numerar în casă pentru împrumuturi, fapt constat din depozițiile profesorilor audiați ca martori la prima instanță sub prestare de jurământ, conform art. 153 din pr. pen. nu este de natură a face dovedită afirmațiunea expertului, că bonurile schimbate au fost speculate de Rozescu în profitul său personal, întrucât nici un fapt concret nu se arată în această privință.

Că așa fiind, această acuzațiune urmează a fi înlăturată ca nedovedită;

În ce privește a doua învinuire:

Având în vedere că cu privire la acest punct expertul socotitor prin cel de al patrulea raport al său, pe de o parte recapitulând constatările de această natură făcute prin celelalte trei rapoarte anterioare, găsește că Rozescu a reținut din veniturile casei de pensuni o sumă de 1440 lei și 47 bani pe care și i-a apropiat în paguba acelei case, iar, pe de altă parte, la finele raportului încheind toate constatările făcute de dânsul până atunci, stabilește următoarea situațiune definitivă a fondurilor casei de pensuni la 20 Iulie 1908 adică: lei 144053 și 27 bani totalul încasărilor după registre, la care adăugând sumele încasate și netrecute în registre de lei 1440 bani 47 dau un total de venituri de lei 145493 și 74 bani. Din aceștia scăzând costul efectelor cumpărate în valoare nominală de 133600 lei consemnate sub recipisa No. 6247/908, adică lei 123467 bani 42 plus totalul sumelor datorate de membrii casei, lei 18660, cari la un loc fac 142127 lei și 42 bani, scoate un sold de 3366 lei și 32 bani cari, conchide expertul, că reprezintă totalul sumelor reținute și datorate de Rozescu din veniturile casei de pensuni și de justificarea cărora a fost păgubită casa:

Considerând însă că expertul pentru a ajunge să scoată acest sold de 3366 lei și 32 bani în sarcina lui Rozescu arată el însuși, în aceiași parte finală al celui de al patrulea raport, că a scăzut din totalul sumelor ce constituiesc împrumuturile reale efectuate de dânsul ca casier suma de 3000 lei reprezentând împrumutul personal al lui Rozescu din 20 Iulie 1908, împrumut care pretinde expertul, că nu a putut avea loc față cu condițiunile neregulate în care a fost făcut și că prin urmare nu-i poate fi ținut în seamă în descărcare;

Având în vedere că acest raționament al expertului, nu poate fi admis, căci deși este adevărat că chitanța constatatoare a împrumutului nu a fost făcută și sem-

nată de Rozescu decât în Noembrie când se începuse instrucțiunea, nu este mai puțin adevărat că împrumutul fusese deja efectuat în condițiuni pe care regulamentul casei de pensii le permitea încă dela 20 Iulie 1908, dată la care se găsește trecută în registrul respectiv al casei. Chitanță semnata de Rozescu constatând perceperea dobânzilor la acest împrumut și despre care nu se poate zice că a fost făcută posterior, de oarecui judecătorul de instrucție constată, prin procesul său verbal din 12 Noembrie 1908 aflat la dosar, că registrul în discuție, care a fost ridicat de dânsul împreună cu celelalte acte și registre ale casei, dela inculpat, conținea și chitanța care constata perceperea dobânzilor dela împrumutul efectuat de acesta din urmă și că numai chitanța constatatoare a împrumutului a fost făcută și semnată în acel moment;

Considerând, într-adevăr, că regulamentul Casei de pensii, cari în art. 5 vorbește despre împrumuturile cari se acordă membrilor ei, nu precizează cine anume este îndrituit a acorda aceste împrumuturi în forma sumară și expeditivă acolo arătată (sub simpla luare de chitanță); că dacă art. 7 stabilește că fondul pensiunilor și veniturile lui formează o casă aparte care se administrează de un comitet compus în modul acolo arătat (din epitropi de drept și doi profesori aleși de adunarea generală pe câte un an de zile până la 1907, iar de aci înainte dintr-un profesor și un pensionar sub prezidenția Epitropului celui mai vechiu) în ce privește acordarea împrumuturilor însă se constată, din depozițiunile tuturor martorilor audiați atât la instrucție cât și înaintea primei instanțe sub prestare de jurământ conform art. 153 din Proc. penală, că ele se făceau de Rozescu singur, care fiind cel mai vechiu dintre epitropi, era și presedintele și casierul acelei case;

Că în asemenea situație împrumutul făcut de Rozescu, în împrumuturile mai sus arătate fiind trecut în registre încă dela 20 Iulie 1908, este făcut în condițiunile cerute de regulamentul Casei de pensii și ca atare câtă a-i fi ținut în seamă în descărcare;

Considerând că, astfel fiind, mai rămâne în sarcina lui Rozescu, după însăși concluziunile expertului din ultimul său raport, suma de 366 lei și 32 bani;

Având în vedere că nici această sumă nu poate fi considerată ca înșusită de Rozescu dacă se ține seamă de modul cum expertul face calculul său pentru a ajunge să pună în sarcina lui Rozescu soldul menționat mai sus;

Considerând, într-adevăr, că după cum s'a arătat și mai sus, expertul scoate acest sold, scăzând totalul sumelor justificate de Rozescu, din totalul veniturilor casei pe care dânsul le cifrează la 145493 lei și 74 bani; că pentru a stabili acest total de venituri, expertul adaugă la totalul încasărilor după registre de 144053 lei și 27 bani și suma de 1440 lei și 47 bani menționată mai sus, care, preține dânsul, că a fost încasată de Rozescu și netrecută în registru ca venit al casei de pensii și care o stabilește în modul următor: 1) lei 283 încasați dela d-nii profesori Banu și Chiricescu ca rețineri asupra salariilor din prima lună de funcționare; 2) lei 200 încasați în aceeași împrejurare dela defunctul epitrop G. Săvnicu; 3) lei 18 bani 97 încasați din diverse dobânzi dela împrumuturi; 4) lei 182 bani 50 diferențe încasate la efecte esite la sorți; 5) lei 587 paguba cauzată prin necapitalizarea la scadență a cupoanelor fondului plasat în efecte publice; 6) lei 85 beneficiu realizat la vânzarea unui efect de 5000 lei la 3 Septembrie 1899 și în fine 7) lei 84 beneficiu realizat la un titlu eșit la sorți și încasat la 8 Iulie 1899;

Considerând că, dacă se examinează aceste sume, de la prima vedere cătă a se înlătura suma de 587 lei, pe care expertul o scotește ca pagubă cauzată de Rozescu Casei de pensii, prin necapitalizarea la scadență a cupoanelor fondului plasat în efecte publice, de oarecui prin nici un text din regulamentul zisei case nu se vede impusă gestorului obligațiunea de a capitaliza imediat la scadență cupoanele efectelor în care a fost plasat

fondul acelei case și în nici un caz această necapitalizare față cu regulamentul casei, nu poate constitui în sarcina lui Rozescu un capăt de acuzațiune pentru a face aplicabile în contra sa dispozițiunile legii penale;

Considerând că tot asemenea nu pot fi puse în sarcina lui Rozescu celelalte sume arătate de expert ca formând cifra de 1440 lei și 47 bani, menționate mai sus, de oarecui pe de-o parte în ce privește cei 283 lei încasați ca rețineri asupra primelor salarii dela d-nii profesori Banu și Chiricescu și 200 lei încasați în aceeași calitate dela defunctul epitrop G. Săvnicu, se constată din însăși arătările celor dintâii cari, au fost audiați ca martori la prima instanță sub prestare de jurământ pe cruce, conform art. 153 din Proc. penală, că plata lefurilor li s'a făcut de directorul Seminarului, cum de obicei se făcea la tot personalul și că pe statele ce li s'a prezentat în acest scop, nu au văzut trecută reținerea, binec lasă a se vedea că Rozescu a putut foarte bine să nu știe de reținerile ce li s'a făcut, mai cu seamă că aceștia singuri declară că nu au spus nimic lui Rozescu despre reținerile făcute și nici nu s'a dovedit că direcțiunea ar fi vărsat lui Rozescu aceste rețineri, iar pe de altă parte în ce privește celelalte sume arătate de expert și anume 18 lei și 97 bani, diverse dobânzi dela diverse împrumuturi, 182 lei și 50 bani, diferențe încasate la efecte esite la sorți, 85 lei beneficiu realizat la vânzarea unui efect de 5000 lei la 3 Septembrie 1899 și în fine 84 lei beneficiu realizat la un titlu eșit la sorți și încasat la 8 Iulie 1899, chiar dacă s'ar lua aceste arături ca exacte, înlăturându-se obiecțiunile făcute de Rozescu cu privire la justificarea lor, totuși ele nu pot constitui fapte de natură a atrage răspunderea penală a inculpatului dacă se ține în seamă faptul că pentru toată această importantă gestiune adunarea generală a membrilor Casei de pensii nu a pus la îndemâna lui Rozescu un contabil special care să țină contabilitatea casei în perfectă regulă și dacă, mai ales are în vedere faptul că toate situațiunile anuale ale casei prezentate de Rozescu, au fost aprobate de adunările generale respective; că, în tot cazul, expertul singur găsiind în favoarea lui Rozescu un excedent constatat prin rapoartele aflate la dosar, iar pe de altă parte acesta din urmă consemnând pe numele Casei de pensii chiar mai înainte de a i se cere orice scoaleală o sumă care acoperă toate lifrele arătate mai sus, este evident că nu poate fi vorba în speță de vreun delict pedepsit de legea penală, așa după cum pretinde Ministerul public și partea civilă prin concluziunile puse înaintea Curții;

Considerând că, față cu cele până aci expuse, rezultă în mod neîndoios că nici suma de 366 lei și 32 bani nu poate fi pusă în sarcina lui Rozescu în modul cum reiese din actul de expertiză și cum preține reprezentanții Ministerului public și ai părții civile și, ca atare și cea de a doua învinuire adusă lui Rozescu, că a administrat cu rea credință fondul Casei de pensii, este nedovedită și urmează a fi înlăturată;

Având în vedere că relativ la cel de al doilea fapt privitor la abuz de încredere, se impută inculpatului Rozescu, după cum s'a arătat mai sus, că în calitate de președinte și casier al Casei de pensii de pe lângă Așezămintele Nifon Mitropolitul, a sustras actele și fondul Casei de pensii și cu rea credință refuză a restitui Epitropiei numitelor așezăminte, recipisa Casei de depuneri și consemnațiuni cu No. 6247/9-8 sub care se află depusă suma de 133600 lei efecte cari constituie o parte din fondul sus zisei case;

Având în veder că fiind bine stabilit față cu cele până aci arătate că Rozescu nu a returnat din fondurile Casei de pensii, al cărui președinte și casier a fost, rămâne a se vedea dacă consemnarea la Casa de depuneri și consemnațiuni a sumei de 133600 lei efecte reprezentând partea din fondul Casei de pensii, în modul cum a fost făcută de Rozescu, precum și refuzul său de a re-mite Epitropiei recipisa de consemnarea acestui fond, sunt fapte de natură a constitui elementele delictului de

abuz de încredere pentru care este dat judecăței și în consecință a face aplicabile în contra sa dispozițiunile art. 322 și 323 din Codul penal;

Având în vedere că se constată în fapt din actele de instrucțiune urmate în cauza, că în urma unei înțelegeri ivite în cursul anului 1908, cu privire la funcționarea mai departe a Casei de pensii existente pe lângă Asezmintele Nifon Mitropolitului încă din anul 1897, neînțelegeri care dat naștere procesului de față și care a avut loc între Rozescu deoparte și ceilalți doi epitropi ai sus ziselor Asezminte de altă parte, aceștia din urmă hotărând în contra lui Rozescu, desființarea Casei de pensii, au cerut numitului care, ca cel mai vechiu dintre epitropi — era președintele și casierul casei, predarea tuturor actelor și fondului pe care acesta le avea în păstrare pentru a putea face lichidarea;

Că Rozescu, care se opunea cu orice preț la desființarea Casei de pensii, la început a refuzat să predea ceva Epitropiei, motivând ca nu dănsa ar fi în drept să-i ceară socotelele asupra gestiunii sale, ci adunarea generală a membrilor Casei de pensii, care pretindea dânsul este o casă aparte, de sine stătătoare, care nu putea fi desființată de Epitropie, nefiind un organ dependent de dânsa și, în atari circumstanțe, a consemnat la Casa de depuneri și consemnațiuni sub recipisa No. 6247/908 pe numele și comptul Casei de pensii suma de 1336/0 lei efecte, reprezentând cea mai mare parte din fondul acestei case (restul fiind compus din chitanțe reprezentând împrumuturile membrilor, care împreună cu celelalte acte și registre ale casei au fost predate judelei de instrucție în cursul instrucțiunii);

Că, mai târziu însă, și înaintea oricărei intervențiuni din partea justiției, Rozescu revine și propune formal să facă predarea socotelilor către Epitropie chiar punându-i la dispozițiune recipisa menționată mai sus cum și restul fondului casei împreună cu registrele, spre a obține astfel descărcarea pentru gestiunea sa. De astădată însă Epitropia refuză să accepte această propunere categoric a lui Rozescu. — fapt care se constată atât din corespondența urmată între Rozescu și Epitropie, corespondență aflată la dosarul instrucțiunii cât și din propriile recunoașteri ale reprezentanților ei, făcute atât prin concluziunile orale puse înaintea Curții, cât și prin concluziunile scrise aflate la dosar. — ceea ce face pe Rozescu să adreseze Epitropiei somațiunea din 30 Octomvrie 1908, aflată la dosar și în urmă să pornească în contra-i procesul de dare în socoteli pendinte înaintea Tribunalului Ilfov secția IV;

Considerând că Epitropia își justifică refuzul său de a accepta propunerea lui Rozescu privitoare la luarea socotelilor pe următoarele considerațiuni: 1. pe faptul că Rozescu ar fi cerut să i se dea întâi o chitanță descărcătoare și în urmă să predea socotelile și fondul casei de pensii; și 2) pe nevoia lui Rozescu de a schimba recipisa Casei de depuneri și consemnațiuni cu No. 6427 din 908 în o alta care să cuprindă mențiunea că efectele sunt și rămân la dispozițiunea Epitropiei, iar nu a Casei de pensii care, pretinde cea dintâi că nu poate fi privată decât ca un organ dependent de dânsa, iar nu o instituțiune de sine stătătoare;

Având în vedere că ambele aceste considerațiuni sunt neîntemeiate pentru următoarele motive:

In ce privește prima obiecțiune:

Considerând că se constată din instrucțiunea urmată în cauză și în special din petițiunea adresată de Rozescu Epitropiei la 29 Octomvrie 1908 cum și din somațiunea cu data de 30 Octomvrie acelaș an, că condițiunile în care Rozescu se oferă a preda Epitropiei socotelile și fondul Casei de pensii sunt condițiunile normale în care se predau asemenea socoteli și că nici de cum nu rezultă din aceste acte că Rozescu ar fi cerut ca mai întâi să i se dea chitanță descărcătoare și în urmă să se procedă la verificarea casei;

In ce privește a doua obiecțiune:

Considerând că rezultă într'adevăr din dispozițiunile art. 1. 2 și 7 din Regulamentul Casei de pensii de pe lângă Asezmintele Nifon Mitropolitului că această casă este înființată de Epitropie care servește pensiunile și face parte de drept din Comitetul care o administrează și că nu poate fi privată decât ca un organ al Epitropiei, iar nu ca o instituțiune aparte de sine stătătoare, după cum pretind apărătorii lui Rozescu prin concluziunile puse atât înaintea primei instanțe cât și la Curte, așa că din acest punct de vedere pe deoparte Epitropia era în drept să o desființeze după cum a și făcut, iar pe de altă parte are calitatea de a sta în instanță și de a reclama dela Rozescu predarea socotelilor și fondul Casei de pensii;

Considerând însă că Rozescu consemnând fondul de 1336/0 lei efecte pe numele și comptul Casei de pensii de pe lângă Asezmintele Nifon Mitropolitului astfel după cum rezultă în mod învederat din certificatul și copia fotografiată după recipisa Casei de depuneri cu No. 6427 din 908 aflate la dosar, prin aceasta chiar a făcut depunerea pentru Epitropie, al cărei organ față cu cele arătate mai sus, este Casa de pensii, așa că nevoia lui Rozescu de a schimba recipisa în modul pretins de Epitropie — nevoia bazată după cum s'a arătat și mai sus pe credința sa că Casa pensiunilor ar fi o instituțiune de sine stătătoare, — nu poate justifica refuzul Epitropiei de a lua socoteli lui Rozescu și de a primi recipisa și fondul Casei de pensii dându-i descărcarea cuvenită în cazul când casa ar fi fost găsită în regulă, așa după cum cerea și dânsul prin petițiunea din 29 Octomvrie 1908;

Considerând că față cu aceste împrejurări pe deplin dovedite cu actele menționate mai sus, consemnarea efectelor în discuțiune la Casa de depuneri și consemnațiuni ca și refuzul lui Rozescu de a preda Epitropiei recipisa și actele menționate fără ca aceasta să accepte a-i lua socoteli și a da descărcarea ce i s'ar fi cuvenit, nu pot fi considerate ca fapte de natură a constitui elementele delictului de abuz de încredere pentru care Rozescu este dat judecăței;

Că dar și cel de al doilea fapt imputat inculpatului Ion Rozescu este neîntemeiat și în consecință apelul d-lui Prim-procuror cătă a fi respins;

Că, nefiind vorba în speță de fapte penale nu poate fi loc la despăgubiri rezultând pentru partea civilă din aceste fapte, așa că din acest punct de vedere apelul Epitropiei urmează a fi respins;

Considerând însă că în ce privește dreptul Epitropiei, ca reprezentantă a Casei de pensii de pe lângă Asezmintele Nifon Mitropolitului, astăzi desființată, de a pretinde fostului casier Rozescu socoteli și predarea fondului și actelor casei, drept ce-i aparține în mod neîndoios, după cum s'a arătat mai sus, Curtea rezervă Epitropiei dreptul de a intenta osebita acțiune în acest scop înaintea justiției civile în caz când Rozescu nu i le va da de bună voie;

Pentru aceste motive, tribunalul respinge, etc.

(ss) I. E. Dobrescu; M. Vidrașcu; M. Gr. Ciocărdia; St. Miculescu; Gh. Buzdugan.

Grefier (s) Al. Gănțoiu

Adnotațiune. — Toate chestiunile de drept, rezolvate prin această deciziune, afară de una, sunt necontrovertate.

I

Nu se poate pretinde, ca gestionarul unei averi care are în păstrarea sa, efecte la purtător, nu e descărcat dacă predă efecte de aceiaș natură și aceiaș valoare.

Ce interes poate avea cineva să pretinză mai

mult cutare număr de scris funciar rural sau urban, decât altul, când amândouă efectele sunt de aceeași natură și aceeași valoare.

Nici nu i se poate pretinde unui gestionar ca să arate cauza schimbării numerilor bonurilor. Dacă cineva ar fi avut mandat ca să facă în numele mandantului său, cumpărări și vinderi de efecte, numai atunci se poate pretinde mandatarului să justifice toate vinderile și cumpărările, fiindcă în acest din urmă caz mandatarul speculează în contul mandantului asupra efectelor, iar mandantul are drept la câștig, după cum suportă și paguba.

Când însă mandantele pretinde să i se dea exact toată suma ce a fost încredințată mandatarului, când el nu primește o eventuală pagubă, nu poate să pretinză că mandatarul ar fi câștigat ceva pentru el, speculând bonurile.

În speța însă e ceva și mai curios, nu numai că mandatarul n'avea mandat să speculeze asupra bonurilor, dar nu se făcuse nici o speculă. Nu se aducea nici un fapt din care să reiasă aceasta, se făcea numai o bănuială neîntemeiată. Mandatarul n'avea nici o nevoie să justifice cum s'aș hîmbat numerile bonurilor. Cu toate acestea, d-l Rozescu a arătat, cum o parte din bonuri au fost transformate în numerar, pentru a se putea da bani cu împrumut din Casa pensilor la profesori, conform regulamentului.

Cum altele au fost date cu împrumut profesorii, netransformate în numerar, etc.

II

Și al doilea punct rezolvat de Curte e evident. Se pretindea ca s'a încasat de Rozescu pentru casa pensilor oarecare mici sume, ce n'au fost trecute la creditul casei. Dintre aceste pretenții pe unele Curtea le înlătură ca neexacte, ca acelea că n'ar fi trecut la creditul casei niște rețineri în sumă de circa 500 lei. Curtea arată că nu s'au făcut asemenea rețineri. De asemenea ea arată că rău s'a pus în sarcina lui Rozescu 587 lei, cu care se pretinde că s'a păgubit casa prin necapitalizarea la scadență a unor cupoane.

În schimb nu se trecuse la creditul casei niște mici sume ca: 18 lei dela diverse dobânzi, 84 lei dela un titlu eșit la sortii și încă 85 lei, vre-o 200 lei în total.

Dar în raportul expertului se arată că Rozescu uitase să încarce casa cu 1074 lei, pe care îi dăduse el. Așa că în realitate avea un excedent. Curtea după ce constată excedentul, spune cu drept cuvânt că nu poți învinui pe cineva că a administrat cu rea credință, atunci când ese din gestiunea lui un excedent în favoarea lui. El a uitat să treacă în registre că are să dea 200 lei, dar

și că are să ia 1000 lei. Când un administrator are în favoarea lui un sold de 800—900 lei, nu poți să i zici că a frustat casa cu 200 lei pe care nu i-a pus la creditul ei.

III

Curtea mai judecă că nu se poate acuza de abuz de încredere Rozescu care, în calitatea sa de casier al casei pensiunilor Seminarului Nifon, a depus fondurile pe numele și în contul acestei case.

Și aceasta e evident. Dacă Rozescu ar fi depus fondurile pe contul lui, sau pe contul unei a treia persoană, putea să se vorbească de intenția de a deturna acele fonduri fără care nu poate fi abuz de încredere.

Dar atunci când cineva depune fondurile chiar pentru casa pentru care le-a primit, nu le depune cu intenția să și le însușească el.

Se pretindea că acele fonduri trebuiau depuse la dispoziția Epitropiei Seminarului Nifon, fiindcă și casa pensiunilor e o administrație, care face parte din acea Epitropie, ea nu există independent de Epitropie.

Curtea de apel, e de părere că, conform articolelor 1, 2 și 7 din regulamentul casei de pensuni, această casă e un organ al Epitropiei, care a înființat-o și poate să o desființeze. Curtea spune foarte bine că, în acest caz, fondurile fiind depuse pentru casa de pensuni și ea fiind un organ tot al Epitropiei sunt depuse chiar pentru Epitropie.

Epitropia n'avea dreptul să ceară ca să se schimbe recipisa pe numele ei, ea trebuia să primească, recepisa și socotelile dela Rozescu, dându-i descărcare dacă era loc.

Cu această ocazie, Curtea judecă că mandatarul are dreptul atunci când i se cere fondurile să ceară ca să le predea odată cu regi-trele și cu socotelile și să i se dea descărcare. Și aceste teorii juridice sunt necontestate.

Abuz de încredere nu poate fi decât atunci când e intenție de deturnare de fonduri încredințate administratorului. Garraud susține că o retenție frauduloasă, nu constituie un abuz de încredere. Ca să fie deturnare trebuie ca administratorul să-și însușească fondurile, sau să le dea la o terță persoană. Nu se putea pretinde înaintea justiției în mod serios că Rozescu, ar fi avut intenția să-și însușească fondurile. Se pretindea însă că le-a dat altei persoane decât cele pentru care le deținea, depunându-le pentru casa pensiunilor. Dar dacă această casă e un organ al Epitropiei, dupe cum pretinde Epitropia și Curtea de apel, atunci Rozescu nu depusese sumele pentru o persoană străină de Epitropie, pentru ca să fie învinuit că în loc să le dea celor în drept, le deturneză și le dă la streini, dacă nu și le însușește singur.

D. Rozescu a administrat și a fost casier atât la Epitropia Seminarului Nifon cât și la casa pensiilor. În dosarul cauzei se găsește un raport al inspectorului financiar Culcer, care găsește că toată administrația dela Epitropie a fost în perfectă regulă.

În ce privește administrația casei pensiunilor, Curtea analizând raportul expertului, constată chiar cu elemente din acel raport, că gestiunea a fost regulată: a) Că nu s'a făcut nici o speculă cu vre-un fond; b) Că nu e nici un deficit, că din dintr-un contră e un excedent; c) Că așa cum a cerut Rozescu, ca să predea fondurile odată cu socotelile așa e normal, așa se face totdeauna și bine a făcut; d) că foarte bine au fost depuse fondurile la casa de depuneri, pe numele casei de pensuni.

Cu toate acestea pe bănueli, pe insinuațiuni, Rozescu a fost dat în judecată, el a și fost depus. Cine îl poate despăgubi azi pe Rozescu de prejudiciul care i s'a adus în starea lui fizică, de prejudiciul material și moral care i s'a adus.

Camera de punere sub acuzare ar trebui să profite de această ocazie pentru a studia ea cu deamănuntul toate dosarele în materie corecțională, și atunci când e vorba de arestare a nu se mărgini la explicările Parchetului.

Crede că din studiul acestei cauze, va putea și Onor. Curtea de casație s. II să vadă că e timpul de a schimba jurisprudența în sensul ca să se permită la Camera de punere sub acuzare ca advocații să ia concluzii contradictorii cu Procurorul.

E timpul ca să se facă și la noi, reforma judiciară introdusă în Franța, ca și la Instrucție, interogatorul să se ia față cu un avocat.

IV

În această hotărâre, e o singură chestie de drept, asupra căreia credem că Curtea se înșală.

Curtea pretinde că conform art. 1, 2 și 7 din regulamentul casei de pensuni, după lângă Așez. Nifon, această casă fiind înființată de Epitropie, care servește pensiunile și epitropii făcând parte de drept din comitetul ei, ea nu poate fi privită decât ca un organ al Epitropiei, iar nu ca o instituție aparte de sine stătătoare.

Cu toate acestea, în art. 7 al regulamentului stă scris că *fondul pensiunilor și veniturile lui formează o casă aparte*. Administrația ei se compune din epitropi de drept și doi profesori până la 1907. *De aci înainte dintr'un profesor și un pensionar sub președenția epitropului celui mai vechi.*

Deși face parte și un epitrop din această administrație, încă ea este deosebită de a Epitropiei. Epitropia se administrează de 3 epitropi, în administrația casei pensiilor n'au amestec ceil'alți doi epitropi. Majoritatea în această administrație o formează profesorul cu pensionarul. Budgetul

casei de pensuni e deosebit de al Epitropiei, înțocmit de comitetul administrativ și votat de adunarea generală compusă din epitropi, profesori și pensionari. Sunt și epitropi membrii ai adunării generale, fiindcă sunt și ei membrii ai casei pensiilor. Venitul casei depensiuni se compune: a) din rețineri de 10% asupra lefurilor funcționarilor; b) 50% din salariul pe prima lună; c) reținerea sporului de leafă pe prima lună; și d) o subvenție de 7000 lei anual din partea Epitropiei.

Curtea spune, că Epitropia care a înființat casa de pensuni, o poate și desființa. Noi credem că nu.

Se face o confușiune între casele de pensuni ale Statului sau persoanelor morale publice și între casele de pensuni de pe lângă persoanele morale de utilitate publică. La cele dintâi casele de pensuni sunt case publice și dreptul la pensiuine ține de dreptul public. Cele d'al doilea sunt case private și dreptul la pensiuine rezultă dintr'un contract de drept privat. În expunerea de motive a legii de pensuni din 1902 se spune categoric. (Mon. Of. 1 Martie 1902, pag. 431):

«Proiectul de lege păstrează pensiuinei același caracter de ajutor și recompensă, care se vede în legile noastre actuale, precum și în mai toate legile străine».

Și mai departe: «Acest sistem de asigurare obligatorie cerută, pe deoparte, de o necesitate socială; iar, pe de alta, de interesul propriu al Statului, constituie, fără îndoială, un act de bună administrațiune; atunci are însă și Statul dreptul de a pune condițiunile, pe cari le crede necesare funcționarilor săi, pentru a nu îngreuna peste măsură sarcinile contribuabililor».

De aceea, Statul trebuie, pe deoparte, să mențină pensiuinei caracterul de ajutor, limitând-o la strictul necesar; iar pe de alta, să facă a contribui la fondul comun, printr'un impozit special, sub formă de reținere, pe funcționarii și pensionarii cari profită de el».

E. Laferrière, Juridiction administrative, T. II pg. 194 și 195, spune deasemenea că reținerile în dreptul public nu sunt o primă de asigurare a dreptului de pensiuine. Nu e vorba la acest drept cu caracter public de un contract *dō ut des*. Iată și pasagiul:

«La pension n'a pas un caractère contractuel, même quand elle est régie par la loi du 9 Juin 1853, qui impose aux fonctionnaires civils visés par cette loi, une retenue sur leur traitement, en vue de la retraite. Le fonctionnaire amovible ne peut pas se prévaloir de ces prélèvements pour soutenir qu'il a le droit de conserver son emploi jusqu'à ce qu'il ait atteint l'âge et le temps de service requis pour la retraite, ni pour réclamer le

remboursement des retenues, lorsqu'il quitte le service sans obtenir de pension».

Și mai departe:

«La retenue ne doit pas être considérée comme la prime d'une sorte d'assurance mutuelle, ou comme un élément d'un contrat *do ut des* passé entre le fonctionnaire et l'Etat, mais comme une sorte d'impôt spécial destiné à rendre le service des pensions moins onéreux pour le Trésor».

Această teorie nu se poate aplica la casele de pensuni făcute pe lângă o persoană morală de utilitate publică sau vre-o societate comercială. Pentru aceasta ar trebui un text expres de lege ca să li se aplice și lor principiile din dreptul public în materie de pensuni.

Atunci care este caracterul unei case de pensuni făcută pe lângă Banca Națională, pe lângă oricare altă bancă, pe lângă orice persoană morală privată ca Epitropia spitalelor Brâncoveanu, Seminarul Nifon, etc.? Aceste case funcționează în virtutea unui regulament la care consimt toți funcționarii. Fiecăruia i se face rețineri pentru casa de pensuni, adică fiecare contribuie cu o sumă oarecare. După cum în asigurările mutuale asupra vieții toți asigurații plătesc o primă și supraviețuitorii profită de primele plătite de cei care au murit înainte de termen, sau de a îndeplini condițiile pentru a li se da asigurarea; tot așa și la aceste case de pensuni cei care au fost scoși din serviciu sau au murit înainte de a împlini anii prevăzuți în regulament pentru dreptul de pensii, pierd reținerile de care profită cei care au putut să rămână în funcție sau să trăiască până să poată împlini condițiile prevăzute de regulament.

De ce nu se restituie reținerile? Aceste sume nu sunt plătite ele fără cauză din momentul ce cel care le-a depus nu obține un drept la pensie?

În pensiunile de drept public explicația e ușoară, reținerile sunt un impozit și deci au cauză.

Cum însă se explică aceasta în dreptul privat? Cauza pierderii reținerilor sunt șansele de câștig ce le are depunătorul lor în cazul când obține dreptul la pensie.

În speță, e un contract aleatoriu cu șanse de câștig și de pagubă. E o asigurare pe care însă și-o fac funcționarii între ei, adică o asigurare mutuală.

Casa de pensuni, are fondul acestei asigurări mutuale a acestei societăți. Cum se poate, ca epitropia să poată dispune de fondurile private ale asiguraților?

Ea și-a luat dreptul ca să ia parte la administrația acestui fond fiindcă dă și ea o subvenție. Poate să suprimă subvenția. Atât și nimic

mai mult. N'ar fi o spoliare dacă Banca Națională de exemplu și-ar însuși fondul de pensuni al funcționarilor săi?

Dar poate ea măcar să desființeze casa de pensuni, dând fiecăruia fondurile depuse de el sau reținerile făcute? Nu. Aceasta ar însemna ca un terțiu să vie să desființeze un contract făcut de mai multe persoane între ele. Acest contract nu se poate desființa de cât prin comunul acord al acelor cari au contractat. Și fiind vorba de un contract aleatoriu, ori care din membrii casei de pensuni are dreptul să ceară ca fondurile să rămână acestei case, pentru ca ei să profite de asigurare (pensie) în cazul când au îndeplinit condițiile prevăzute de contract (recte-regulament).

Altfel s'ar prezenta ceaștia, dacă în fond n'ar fi sume de ale funcționarilor, ci numai subvenția Eforiei. Atunci ar fi vorba numai de un ajutor al Epitropiei, pe care îl dă cât vrea.

DUMITRU N. COMȘA

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DORHOIU

Audiența dela 16 Februarie 1909

Președinția d-lui D. D A N C U, președinte
Jurnalul No. 3703

Opoziție.— Afacerile venite în apel dela judecătorii de ocoale.— Dacă se pot bucura de dreptul de opoziție la tribunale (Art. 122 din Legea judecătorilor de ocoale).

În afacerile venite în apel dela judecătorii de ocoale există drept de opoziție.

D-l avocat Ernest Canano, din partea intimatului ridică incidentul că în afacerile venite în apel urmează a se aplica procedura dela judecătorii de ocoale; deci în procesul de față, care este venit în apel dela judecătoria de ocol, opoziție nu este.

D-l avocat Ștefan R. Scriban, din partea oponentului, susține că prin noua lege a judecătorilor de ocoale nu s'a modificat întru nimic procedura ce este de urma la tribunale, și ca atare, tribunalele, chiar în afacerile actuale venite în apel, sunt ținute a aplica procedura dreptului comun....

Tribunalul,

Având în vedere obiecțiunea făcută de d-l avocat E. C. din partea intimatului și susținerile d-lui avocat S. R. S. din partea oponentului;

Având în vedere că prin noua lege a judecătorilor de ocoale nu s'a modificat întru nimic procedura în ce privește judecarea afacerilor venite în apel dela judecătorii de ocoale;

Că, prin dispozițiunile art. 122 din această lege, se arată modul cum au a fi judecate procesele pendente înaintea tribunalelor și cari ar deveni de competența judecătorilor de ocoale la data punerii legii în aplicare și care urmează a fi judecate după regulile de procedură stabilite prin acea lege, ceea ce nu e în cazul de față;

Că, dar, acest proces urmând a fi judecat după dispozițiunile procedurii civile, dreptul de opoziție există;

Pentru aceste motive, tribunalul respinge, etc.

(ss) D. Dancu; Gh. Collini.